

Má první kapitola

V pohodě. Nic se neděje. To se stává.

Ležím na zemi. Před pár vteřinami jsem ještě stál na nohou. Nemotala se mi šiška a podle mě mi to šlo dokonce líp než kdy jindy. Vždycky vás ale nějaká rána zaskočí.

Tělocvična se mi houpe před očima ze strany na stranu a žaludek mám jako na vodě.

„Jsi v pořádku?“

Přikývnu, ale připadám si, jako by mě strčili do pračky.

„Zvládneš se zvednout?“

Samozřejmě že to zvládnou. Jen ne hned. Teď tu chci totiž ležet. Ještě aspoň chvíli.

„To jsem fakt nechtěl.“

Já vím. Netušil, že se tak dobře trefí. Christianova tvář mi problikává před očima. Jako by ho vysílali na špatně naladěné televizi.

Christiana mám rád. I ostatní z tréninku. Překvapilo by mě, kdyby tomu nebylo i naopak.

„Jen ho nechte, ať se vzpamatuje.“

Trenér. Ten, který nám mimo jiné vtluoká do hlavy, ať bezmezně věříme tomu, že dokážeme i hory přenášet. A taky že můžu být tak dobrý, jak jen budu chtít.

Věřím mu. I když o večerech má víra slábne. Nebo pak ráno. Nebo ve škole. A hlavně když tu ležím rozplácnutý jak široký, tak dlouhý a chce se mi zvracet.

Trenér s Christianem mi pomůžou vstát. Už zase stojím na vlastních nohou.

„Hele, běž si na chvíli odpočinout,“ navrhuje mi trenér.

Neodvážím se přikývnout.

Zamířím k lavičce. Sedím na ní, dokud se mi nepřestane motat hlava.

„Box není o tom, kolikrát tě kdo skolí na zem, ale o tom, kolikrát jsi schopný se zase postavit na nohy,“

vysvětluje mi trenér, když mi sundává chránič z hlavy a podává mi pytlík s ledem.

„Jasně,“ odpovím. „Myslím, že mám pro dnešek dost.“

„Uvidíme se ve středu, jo?“

„Jasně.“

Christian mě poplácá po rameni. Kdyby nebydlel na druhém konci města, určitě bychom spolu chodili po škole ven.

Cestou domů cítím, že mám něco s okem. Bolí mě čím dál víc, až po chvíli skoro nevidím. Nasadím si sluchátka, pustím si hudbu a ve vteřině všechno hodím za hlavu.

Mám rád celkem zvláštní věci. Například palačinky se slaninou. Sklenici ledového mléka uprostřed noci. Nebo když na nebi padá hvězda a ukáže se, že to není letadlo ani UFO. Nebo když si najednou vzpomenu na něco, o čem jsem si myslel, že už jsem dávno zapomněl. Nebo když všichni odejdou domů a já za parného letního dne skočím do vody.

Taky mám rád, když mi máma šeptá něco hezkého do ucha a přitom mě lechtá rty. Dřív to podle mě dělávala častěji.

Existuje však něco, co tohle všechno strčí do kapsy. Vždycky mě to v břicho rozpálí tak, že si připadám, jako by mi v něm někdo zapnul troubu.

Písnička. Ale ne taková ta z rádia nebo z iPodů, co mají spolužáci ve třídě. Mám rád tóny, při kterých se třístí sklo a připadá vám, že vám každou chvíli musí prasknout ušní bubínky. Někdy se zapomenu, jdu po ulici a nahlas si zpívám. Je to trochu trapné, ale zároveň mě to taky docela baví.

Bydlím ve starém činžáku. Pravda, mohl by vypadat líp. Na schodech se často válí různé existence, ale když je pustíte z hlavy, skoro si jich ani nevšimnete.

Máma není doma. Ukrojím si dva chleby a pustím se do úkolů. Někdo zvoní u dveří a v tu ránu mi hlavou blesknou mámina slova: Neotvírej nikomu, koho neznáš. Kukátkem vidím muže v montérkách. V ruce třímá desky, na kterých je napsáno Hafslund. Vedle nápisu si všimnu fotky obličeje, co trochu připomíná pána za dveřmi.

Muž v montérkách zazvoní znovu. Poté zatuká. Zřejmě je to přesně ten, komu nemám otvírat. Má však zalaminovaný doklad totožnosti a vypadá tak oficielně, že mi to nedá a odemknu.

„Je Erika Narumová doma?“ zeptá se škvírou, kterou jsem otevřel na bezpečnostní řetěz.

„Ne, maminka je pryč.“

„Aha. Moc mě to mrzí, ale musím vám vypnout proud.“

Máma se občas s placením opozdí. To se přece může stát každému. Člověk během uspěchaného dne